

Тернопільський національний економічний університет
Кафедра економічної теорії

Міждисциплінарна курсова робота
з глобальної економіки
на тему:
«Глобальні валютні кризи»

Студентки групи ЕА-31

Напрямок підготовки:

Економічна теорія

Денегі М. С.

Керівник

Д. е. н.,

Професор Козюк В. В.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЕСТБ _____

Члени комісії _____

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

Тернопіль 2017

ЗМІСТ

ПЛАН.....	3
ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ГЛОБАЛЬНИХ ВАЛЮТНИХ КРИЗ.....	6
РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ГЛОБАЛЬНИХ ВАЛЮТНИХ КРИЗ: ПРИЧИНИ, ОСОБЛИВОСТІ ПРОТІКАННЯ ТА НАСЛІДКИ.....	11
РОЗДІЛ 3. ПОЛІТИКА ПОДОЛАННЯ ГЛОБАЛЬНИХ ВАЛЮТНИХ КРИЗ.....	18
ВИСНОВКИ.....	22
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	24

План
до курсової роботи
студентки групи ЕА-31
Денеги Марти
Тема роботи: «Глобальні валютні кризи»

Вступ

РОЗДІЛ 1. Теоретичні аспекти глобальних валютних криз

РОЗДІЛ 2. Аналіз глобальних валютних криз: причини, особливості
протікання та наслідки

РОЗДІЛ 3. Політика подолання глобальних валютних криз

ВИСНОВКИ

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

ВСТУП

Актуальність теми. Особливостями сучасного стану в світовій економіці є виникнення двох криз: кризи міжнародних кредитно-грошових відносин та кризи на валютному ринку. Ці процеси взаємопов'язані між собою. Випадковим є те, що вони збігаються у часі, але загострення кожної з досліджуваних проблем є цілком закономірним, вважають експерти валютного ринку.

Світова валютна криза, що зародилась у США як криза ринку нерухомості і похідних фінансових інструментів, відповідно до закономірності глобалізації поширилася по всьому світу. Основними її причинами фахівці вважають надмірно експансивну грошову політику Федеральної резервної системи (ФРС) США, наявність величезного дисбалансу у світовій економіці, зокрема, великий профіцит у зовнішній торгівлі Китаю, значний торговельний дефіцит у США, недоліки системи управління ризиками в інвестиційних банках, недосконалість регулювання фінансових ринків на національному і міжнародному рівнях. Сучасна валютна криза вимагає від світової спільноти обдуманих дій, але які з них у цьому випадку можна вважати такими? Для відповіді на це запитання необхідно проаналізувати, по-перше, справжні причини, що породили валютну кризу, і, по-друге, те, наскільки глибокою і тривалою вона буде.

Для розгляду факторів, що спричинили виникнення валютних криз світовій економіці, слід дослідити глибинні причини подій і знайти правильні рецепти розв'язання існуючих проблем, створити механізми, що допомагатимуть згладити майбутні потрясіння в економіці.

Мета дослідження. Метою даної роботи є дослідження глобальних валютних криз у світі, проілюструвавши валютні кризи на прикладі економіки розвинених країн світу. З'ясувати сутність, причини виникнення та наслідки глобальних валютних криз. Проаналізувати їх вплив на

економічну динаміку, споживання та дохід. Дослідити політику подолання глобальних валютних криз.

Для цього в даній роботі слід:

- розглянути сутність та причини виникнення глобальних валютних криз;
- встановити негативні наслідки цих криз;
- проаналізувати шляхи та напрями подолання глобальних валютних криз.

Предметом дослідження даної роботи є розкриття сутності, причин та наслідків глобальних валютних криз.

Об'єктом дослідження є глобальні валютні кризи та політика їх подолання.

Розділ 1

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ГЛОБАЛЬНИХ ВАЛЮТНИХ КРИЗ

Валютна криза - це ситуація, коли існує серйозний сумнів щодо того, чи має центральний банк країни достатньо валютних резервів для підтримки фіксованого валютного курсу країни. Дана криза часто супроводжується спекулятивною атакою на валютному ринку. Валютна криза спричинена хронічним дефіцитом платіжного балансу, і тому вона також називається кризою платіжного балансу. Часто така криза закінчується девальвацією валюти.

Валютні кризи спричинені низкою факторів, починаючи від політики центральних банків до чистих спекуляцій. Основною причиною валютних криз є нездатність центрального банку підтримувати фіксований приріст курсу іноземної валюти. Наприклад, Джордж Сорос був переконаний, що британський уряд не зможе відстоювати тіньовий прив'язок британського фунта з німецькою "німецькою маркою", оскільки Великобританія тричі перевищувала темпи інфляції Німеччини. Зрештою, Сорос був правий, і фунт різко впав, списавши мільярди.

Навіть тоді, коли немає прив'язки, валютні кризи можуть розвиватися з бажанням центрального банку підтримувати свою валютну цінність, щоб зберегти інвестиційний капітал у межах своїх кордонів. Наприклад, на ринках, що розвиваються, спостерігався відтік капіталу на початку 2014 року, що призвело до знецінення валют. Центральні банки відреагували на збільшення процентних ставок для залучення інвесторів, але ці вищі процентні ставки призвели до більш повільного економічного зростання та реальної вартості.

Також валютні кризи можуть бути спричинені зниженням вартості валюти країни. Таке зниження вартості негативно впливає на економіку, створюючи нестабільність у валютних курсах, а це означає, що одна одиниця валюти більше не купується на стільки, на скільки вона використовується. Щоб спростити це питання, ми можемо сказати, що кризи розвиваються як

взаємодія між очікуваннями інвесторів та тим до чого ці очікування можуть призвести. [3, с. 399]

Валютна криза може виникнути внаслідок зміни очікувань. Наприклад, як поточна вартість будинку зменшується, коли люди очікують, що його майбутня вартість зменшиться. Якщо ви думаєте, що значення української гривні зменшиться (так що кожна гривня буде коштувати менше в доларах), ви можете взяти на себе відповідальність та продати гривню, якою зараз володієте. Якщо кожен учасник ринку поділяє ваші переконання, тоді кожен буде продавати, і ціна гривні знизиться.

Валютна криза є одним з видів фінансової кризи, і часто пов'язана з реальною економічною кризою. Валютна криза підвищує ймовірність банківської кризи або кризи дефолту. Під час валютної кризи вартість заборгованості в іноземній валюті різко зростатиме відносно зменшення вартості домашньої валюти. Фінансові установи та уряд боротимуться за виконання боргових зобов'язань, і може статися економічна криза.

Ймовірність валютної кризи зростає, коли країна переживає банківську кризу або дефолт. Для компенсації шкоди, спричиненої банківською або кризовою ситуацією, центральний банк часто збільшить емісію валюти, що може знизити резерви до моменту, коли фіксований обмінний курс переривається. Зв'язок між валютними, банківськими та кризовими ситуаціями підвищує ймовірність подвійних криз або навіть потрійних криз, в результаті яких, розширюються економічні витрати на кожну окрему кризу.

Валютні кризи можуть бути особливо руйнівними для малих відкритих економік або більших, але недостатньо стабільних. Уряди часто беруть на себе відповідальність у боротьбі з такими атаками, задовольняючи перевищення попиту на дану валюту, використовуючи власні валютні резерви країни (як правило, у доларах США, євро або фунт стерлінгів). Валютна криза завдає великих, вимірюваних витрат для економіки, але здатність прогнозувати час і масштаб криз обмежується теоретичним

розумінням складних взаємодій між основними макроекономічними принципами, очікуваннями інвесторів та державною політикою.

Валютна криза також може мати політичні наслідки для влади. Після валютної кризи є більша ймовірність зміни керівника уряду та зміни у міністерстві фінансів та очільника центрального банку.

Не існує широко визнаного визначення валютної кризи, яка зазвичай розглядається як частина фінансової кризи. Деякі визначають валютні кризи, як кризи, коли середньозважена середньомісячна відсоткова амортизація в обмінному курсі та зниження щомісячного відсотка у валютних резервах перевищує його середнє значення більш ніж на три стандартні відхилення. Франкель і Роуз визначають валютну кризу як номінальне знецінення валюти щонайменше 25%, але також визначається щонайменше на 10% збільшення норми амортизації. В цілому, валютна криза може бути визначена як ситуація, коли учасники біржового ринку визнають, що прив'язаний обмінний курс може збігатись, викликаючи спекулятивні дії щодо прив'язки, що прискорює невдачу та призводить до девальвації. [1, с. 28]

Існує кілька «поколінь» моделей валютних криз:

1. "Перше покоління" моделей валютних криз розпочалося з адаптації Пола Кругмана до моделі Стефана Саланта та Дейла Хендерсона про спекулятивні напади на ринку золота. У своїй статті Кругман стверджує, що раптова спекулятивна атака на фіксований обмінний курс, навіть якщо вона виглядає як нераціональна зміна очікувань, може бути результатом раціональної поведінки інвесторів. Це трапляється, якщо інвестори передбачають, що уряд оперує надмірним дефіцитом, що спричиняє нестачу ліквідних активів або "жорсткої" іноземної валюти, яку він може продати для підтримки своєї валюти за фіксованою ставкою. Інвестори готові продовжувати зберігати валюту, якщо вони очікують, що валютний курс

залишатиметься фіксованим, але вони виходять з грошової маси, коли вони очікують, що прив'язка майже закінчиться.

2. "Друге покоління" моделей валютних криз починається з роботи Обстфельда. У цих моделях сумніви щодо того, чи готовий уряд підтримувати свій курс обміну, призводять до кількох рівноваг, припускаючи, що самореалізаційні пророцтва можуть стати можливими, внаслідок чого інвестори нападають на валюту.
3. Моделі валютної кризи "третього покоління" досліджували, як проблеми у банківській та фінансовій системах, що взаємодіють з валютними кризами. Кругман, Корсетті, Песенті та Рубіні стверджували, що "запозичення" банками для фінансування кредитування моральної небезпеки було однією з форм прихованих державних боргів. Radelet & Sachs запропонував, що самореалізація паніки, яка потрапляє до фінансових посередників, змушує ліквідувати довгострокові активи, які потім "підтверджують" паніку. Чанг та Веласко стверджують, що валютна криза може спричинити банківську кризу, якщо місцеві банки мають борги, деноміновані в іноземній валюті. Бернсайд, Ейхенбаум і Ребело стверджують, що державна гарантія банківської системи може дати банкам стимул залучати зовнішній борг, що робить як валюту, так і банківську систему вразливими для атаки. Кругман у 1999 запропонував ще два фактори, які намагаються пояснити азіатську фінансову кризу: баланси фірми впливають на їхню здатність витратити, а потоки капіталу впливають на реальний обмінний курс. Він запропонував свою модель як "ще одного кандидата на кризове моделювання третього покоління". Проте банківська система не відіграє ніякої ролі в його моделі.

Відповідно до вищевикладеного матеріалу стосовно глобальних валютних криз, їх причин виникнення, сутності та наслідків, можна дійти таких висновків. Валютна криза зазвичай супроводжується спекулятивною

атакою на валютному ринку. Однією з головних причин валютних криз є нездатність центрального банку підтримувати фіксований приріст курсу іноземної валюти. Валютні кризи є надзвичайно небезпечними та особливо руйнівними для малих відкритих економік або більших, але недостатньо стабільних.

Розділ 2

АНАЛІЗ ГЛОБАЛЬНИХ КРИЗ: ПРИЧИНИ, ОСОБЛИВОСТІ ПРОТІКАННЯ ТА НАСЛІДКИ

Динаміка валютних відносин останнього двадцятиріччя показує, що в світі в середньому через кожні 14 місяців відбуваються валютні кризи. В результаті валютних криз 1996-1998 рр. відбулося падіння ВВП в Росії, Південній Кореї, Малайзії, Тайланді на 4-7% за 1998 р., в Індонезії - на 15%. Негативні або близькі до нуля темпи зростання відзначалися в більшості країн, охоплених кризою, а саме: в Казахстані і Україні, в Бразилії і на Філіппінах, в Болгарії і Румунії, в Гонконгу та Сінгапурі. Рівень інфляції і безробіття в країнах, уражених кризою, зросли, інвестиційний клімат погіршився, реальні доходи населення зменшилися.

Порівняння фаз класичного економічного циклу з валютними кризами дає змогу зробити висновок, що такі кризи виникали на різних фазах економічного циклу. Щоб найкраще проаналізувати причини, особливості протікання та наслідки валютних криз, доцільно розглянути валютні кризи, які відбулися на ключових ринках Азії, Латинської Америки та Європи. Окрім останніх даних та історичних тенденцій щодо валютних курсів по основних валютах, валютні кризи висвітлюють основні аспекти валютних криз у країнах, що розвиваються, такі як тиск на валютному ринку, валютні резерви та монетарна політика центральних банків. [4, с. 204]

На досвіді Бразилії ми можемо спостерігати як, 20 років після того, як бразильський реал поставив кінець десятиліттям валютних криз та гіперінфляції в країні, він стає є одним із найдинамічніших у світі валют, що приносить лише спогади щодо двозначної інфляції та фінансової нестабільності в Бразилії. Незважаючи на те, що валютна амортизація на ринках, що розвиваються, є світовою тенденцією через падіння цін на

сировину, зміцнення долара США та падіння Китаю, насправді все виглядає значно серйозніше.

Рис. 1 . Рівень валютного курсу у Бразилії

Окрім зовнішніх факторів, валюта Бразилії страждає від значних внутрішніх проблем, таких як завищення надходжень від уряду та втрата довіри інвесторів до економіки. Після чотирьох років вільного падіння бразильський реал знецінився більше, ніж удічі по відношенню до долара США.

У вересні 2015 року, після того, як Standard & Poors понизила економіку Бразилії до статусу "небажаної", бразильський реал упав до 3,9 за долар США та був найнижчим з моменту його введення в 1994 році. Незважаючи на те, що валютні резерви країни залишаються стабільними, індекс тиску на ринку обмінних курсів (EMPI) вказує на найбільший тиск на валюту Бразилії з 1999 року. Внаслідок значної реальної девальвації економіка Бразилії вперше страждає від двозначної інфляції.

Під впливом надлишкової ліквідності активізувався процес формування ринкових бульбашок - перекрученою, завищеною оцінкою різних видів активів. В окремі періоди такі бульбашки формувалися на ринках нерухомості, цінних паперів та сировинних товарів, що стало важливою

складовою частиною кризового механізму. Згідно з даними міжнародних досліджень, що охоплювали тривалі та тимчасові періоди економіки, кредитна експансія є однією з типових умов фінансових криз. Таким чином, ризику розвитку кризи в результаті ослаблення грошово-кредитної політики, реалізували в 2007-2008 рр., - не виняток, а загальне правило.

На цьому тлі сприяли настанню кризи і мікроекономічні фактори - розвиток нових фінансових інструментів (передусім структурованих похідних облігацій). Вважалося, що вони дозволяють знизити ризики, розподіляючи їх серед інвесторів і забезпечуючи правильну оцінку. Насправді використання похідних інструментів фактично призвело до маскуванню ризиків, пов'язаних з низькою якістю субстандартних іпотечних кредитів, і до їх непрозорого розподілу серед широкого кола інвесторів. Нарешті, в числі інституційних причин відзначимо недостатній рівень оцінки ризиків як регуляторами, так і рейтинговими агентствами.

Розвиток глобальної фінансової кризи супроводжувався значним падінням курсів багатьох валют відносно долара США, що суперечило теоретичним позиціям і щодо характеру глобальних дисбалансів, і щодо функціонального призначення резервних активів під час кризи. Мало того, глобальні обсяги валютних резервів не знизилися, чого слід було б очікувати, якби вони призначалися для захисту валют. [6, с. 59]

М'яка грошово-кредитна політика, що проводилася в США з початку 2000-х років, стимулювала видачу банками кредитів. Середньорічні темпи приросту банківського споживчого кредитування в 2003-2007 рр. були на рівні 5%, приріст споживчих кредитів в III кварталі 2007 р склав 7,2%. Обсяг виданих іпотечних кредитів зріс з 238 млрд дол. В I кварталі 2000 р. до 1199 млрд дол. В III кварталі 2003 р.

У міру інтегрування економіки США в рецесію намітилася тенденція поступового скорочення обсягу виданих банківських кредитів. У III кварталі 2008 р. обсяг виданих населенню іпотечних кредитів склав всього лише 415

млрд дол. Значно знизилися темпи приросту споживчих кредитів - в листопаді 2008 року порівняно з жовтнем їх обсяг скоротився на 3,7%.

Ключову роль у розвитку поточної кризи зіграла асиметрія інформації. Структура похідних фінансових інструментів стала настільки складною і непрозорою, що оцінити реальну вартість портфелів фінансових компаній виявилось практично неможливим. Оскільки кредитний ринок більше не міг ефективно виявляти потенційно неплатоспроможних позичальників, він був повністю паралізованим. Розвиток ситуації у фінансовій сфері серйозно вплинув і на реальний сектор економіки. Незабаром після збільшення проблем у фінансовій системі США увійшли в рецесію. Національне бюро економічних досліджень США (NBER) - рада вчених-економістів, що вважається офіційним арбітром у визначенні часу початку і кінця рецесії в країні, в грудні 2008 р. оголосило, що рецесія в США почалася ще рік тому - в грудні 2007 р.

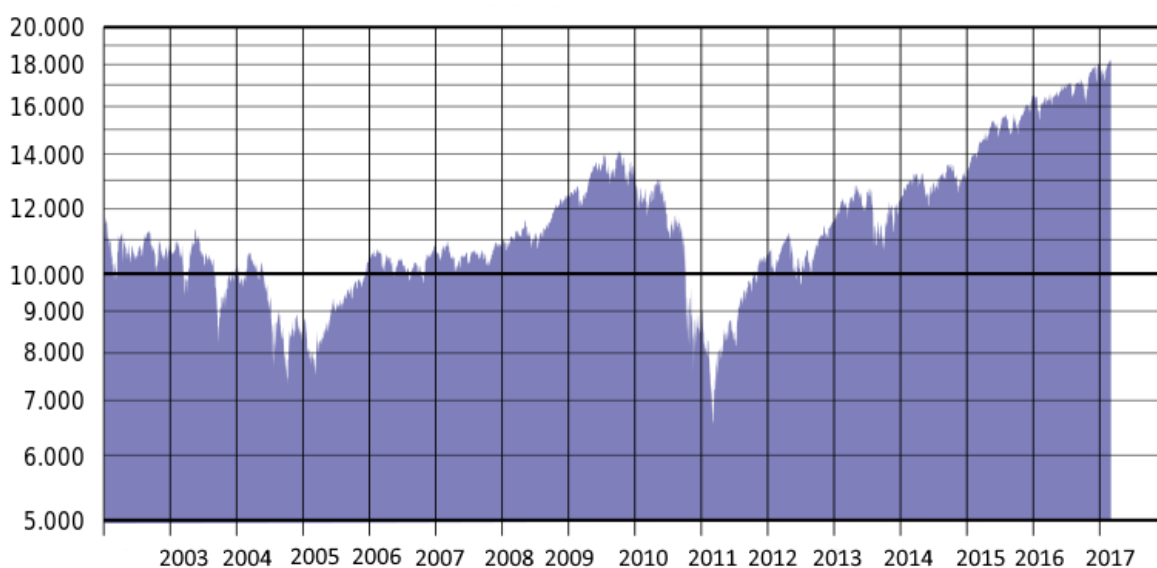

Рис. 2. Промисловий індекс Доу-Джонса в США

Події в економіці США негативно вплинули на фондові ринки в розвинених країнах і країнах, що розвиваються. На рисунку 3 представлена динаміка в 1955-2015 рр. одного з основних американських фондових індексів S & P 500 і фондового індексу для ринків, що розвиваються MSCI EM, що розробляється банком Morgan Stanley.

У 2007 р фондові ринки країн, що розвиваються росли випереджаючими темпами в порівнянні з розвиненими країнами, чому сприяли портфельні інвестиції з провідних світових економік. У 2008 р масований приплив коштів з-за кордону на ринки, що розвиваються припинився, і динаміка фондового індексу для країн, що розвиваються практично повторила динаміку провідного американського фондового індексу. За 2008 р індекс S & P 500 скоротився майже на 40%, а індекс MSCI EM - більш ніж на 50%.

Аналіз ситуації в світовій економіці за підсумками 2008 р. дозволяє прогнозувати уповільнення глобального зростання в поточному році. У листопадовому прогнозі МВФ він оцінюється на рівні 2,2, а Світового банку - 0,9%. Надалі можна очікувати зменшення цих значень. Найбільш розвинені економіки в році, що наступив чекає серйозний спад.

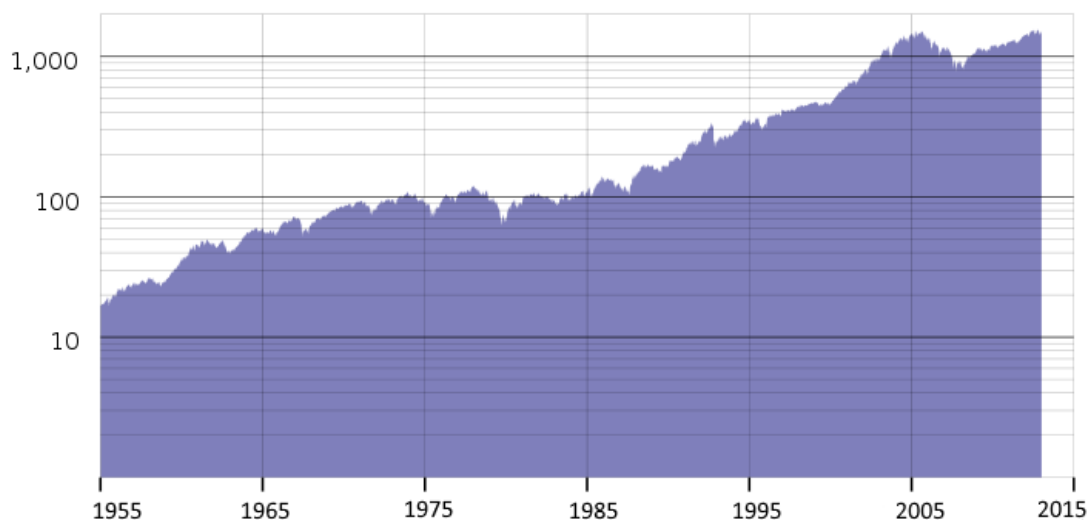

Рис. 3. S&P 500 індекс в США

S&P 500 досягнув відносного внутрішньоденного максимуму, який не перевищував протягом більше семи років - 1 552,87, 24 березня 2005 року, під час доткомівської бульбашки. Потім індекс знизився приблизно на 50%, до 768,63. 30 травня 2007 року S & P 500 був закритий на рівні 1530.23, щоб встановити перший повсякденний закриття максимум більше семи років. Хоча індекс досягав нового постійного максимуму в 11:00, 11 жовтня 2007

року, на рівні 1576,09, після завершення рекордно низького рівня на рівні 1,565,15 на 9 жовтня, індекс завершив 2007 рік на рівні 1,468.36 пункту - трохи нижче рівня 1999 року. Менш ніж через місяць він знизився до 1400, і він не побачив би аналогічних рівнів ще на п'ять років.

У середині 2007 р. Іпотечна криза субстандартного кредитування поширилася на більш широкий фінансовий сектор США. Отримана ситуація стала гострою у вересні 2008 року, що призвело до періоду незвичної нестабільності ринку, що охоплює рекордні 100-кратні перепади в обох напрямках та досягнення найвищого рівня з 1929 року. 20 листопада 2008 року індекс закотився на рівні 752,44, найнижчий з початку 1997 року. На скромному відновленні на наступний день індекс знизився на 45,5% за рік. Цей щорічний збиток був найбільшим з 1931 року, коли загальний ринок знизився більш ніж на 50%. Індекс закотив рік на рівні 903,25, для втрати 38,5%. Ринок продовжував знижуватися на початку 2009 року, оточений фінансовою кризою 2008 року. Індекс досяг майже 13-річного мінімуму, закотившись на 676,53, 9 березня 2009 року.

З рисунка 3 можна спостерігати, що 23 березня 2009 року S & P 500 отримав 20% прибуток, коли досяг 822,92. Закриття на 2009 рік склало 1 115.10, що стало другим кращим роком десятиліття. 14 квітня 2010 року індекс зламав 1200 закриття на 1210,65, але до 2 липня 2010 року він був закритий на 1022,58. 29 квітня 2011 року індекс закотився на 1363,61, але він різко знизився у серпні та в короткий термін у жовтні видав 1100 (з вісімнадцятим досягненням 40). Приріст продовжувався, незважаючи на значну нестабільність серед виборчої та фіскальної невизначеності, а закриття 2012 року S & P 500 після QE3 на третьому місці становило 1,426.22. 28 березня 2013 року він закотився вище максимального рівня з 2007 року. 10 квітня 2013 року він також був закритий над середньоденним максимумом з 2007 року.

3 травня 2013 року - більше 13 років з моменту свого першого закриття вище 1500 - S & P 500 закрито понад 1600 вперше, до 1614,42. Це стане

першим з трьох 100-пунктових етапів у 2013 році: 1600 на 3 травня 2013 року; 1700 на 1 серпня 2013; 1800 - 22 листопада 2013 року. S & P 500 завершив 2013 рік рекордним, завершивши 31 грудня 2013 року торгівельний день на рівні 1848,36. 23 травня 2014 року індекс вперше закрався вище 1900, на 1900,53. 26 серпня 2014 року цей показник вперше закрався понад 2000, а 22 грудня S & P 500 піднявся до 2078 року, що було найвищим показником. Індекс був закритий 29 грудня на рівні 2090,57 і завершився наприкінці 2014 року на рівні 2,058,90. Це сприяло приросту на 85% (у поверненні цін та 105% у загальній прибутковості) за п'ять років на 2010-2014 роки. 17 лютого 2015 р. Індекс першим закрався вище 2100, закравшись на 2100.34. 25 лютого 2015 р. Він сягнув 2 117,59 у середині дня, а на наступний день він закрався на рекордно високому рівні 215,48. 21 травня 2015 року індекс був закритий на 2130,82, що є найвищим показником року. Наприкінці 2015 року індекс закрався на 2043.94, що на 0.73% менше за рік. Період на рік, що не має нових рекордних максимумів, закінчився 11 липня 2016 року (закриття у 2137.16). У червні 2017 р. Індекс найбільшого щотижневого підйому спостерігався з минулих президентських виборів у листопаді 2016 року.

Розділ 3

ПОЛІТИКА ПОДОЛАННЯ ГЛОБАЛЬНИХ ВАЛЮТНИХ КРИЗ

Коли країни стикаються з перспективою валютної кризи, центральні банки з фіксованою валютною економікою можуть спробувати зберегти поточний фіксований обмінний курс шляхом вживання в іноземні резерви країни валютного курсу, що коливається.

Чому вилучення іноземних резервів - це рішення для уникнення валютної кризи? Коли ринок очікує девальвації, зниження тиску на валюту дійсно може бути компенсоване збільшенням процентної ставки. Для підвищення курсу центральний банк повинен скоротити грошову масу, що, в свою чергу, підвищує попит на валюту. Банк може це зробити, продаючи іноземні резерви для створення відтоку капіталу. Коли банк продає частину своїх іноземних резервів, він отримує виплату у вигляді вітчизняної валюти, яку він зберігає поза обігом як актив.

Підвищення обмінного курсу не може довго тривати, як з точки зору скорочення іноземних резервів, так і політичних та економічних чинників, наприклад таких як зростання безробіття. Девальвація валюти за рахунок збільшення фіксованого валютного курсу призводить до того, що вітчизняні товари дешевші за імпортовані, що підвищує попит на працівників і збільшує обсяг виробництва. У короткостроковій перспективі девальвація також збільшує процентні ставки, які повинні компенсуватися центральним банком через збільшення грошової маси та збільшення валютних резервів.

На жаль, для банків, але, на щастя, для економіки, інвестори добре знають, що стратегія девальвації може бути використана. Якщо ринок очікує, що центральний банк може девальвувати валюту, що збільшить обмінний курс, то можливість збільшення іноземних резервів через збільшення сукупного попиту не здійснюється. Натомість, центральний банк повинен використовувати свої резерви для скорочення грошової маси, що збільшує внутрішню процентну ставку.

Однією з причин, уникнення фінансових криз, є те, що в спадній економіці хороше формування політики швидко втрачається. Не є доцільним робити щось, щоб врятувати фінансову систему від падіння в безодню, втративши надію побачити, що країна робить все для відновлення втраченої впевненості і страху того, що могло б статися, якщо б держава зупинила політику передчасно, а центральні банки звернулися до теорії портфеля балансу, щоб виправдати розширення та збільшення надходжень активів.

Десятирічний японський досвід, невтішний досвід QE (монетарна політика, яка використовується центральними банками для стимулювання національних економік, коли традиційні монетарні політики в зв'язку з низкою факторів є неефективними або недостатньо ефективними), був неідеальним. ФРС, Банк Японії та Банк Англії (QE-3) пояснюють, що шляхом перебалансування портфелів інвесторів з готівки в немонетарні активи, такі як облігації, акції чи нерухомість, QE підвищить попит на ці активи, що призведе до появи нових пропозицій, які б фінансували нові інвестиції в реальну економіку.

Очевидний позитивний результат QE буде лише тоді, коли збільшаться інвестиції, або збільшиться випуск корпоративних облігацій та акцій. Але в QE-3 з'явилося нове постачання облігацій та акцій, і не було збільшення інвестицій у 2009-2012 роках. Недарма через це руйнується швидкість грошей.

Це відбувається в країнах, які не проводять QE, де є ознаки невиправданих побічних ефектів від QE, таких як зростаюча валюта та

корпоративне запозичення. Тим не менше, власна оцінка QE-3 та QE незмінно зосереджувалася на тлумаченні даних фінансового ринку, щоб витягнути ефект оголошення від доходності державних облігацій - з невтішним результатом приблизно 85 б.п.

Ми ніколи не знатимемо, що було б без QE. Але економіка повинна бути наукою компромісів на основі доказів, а не віри. Майбутні економічні історики будуть здивовані слабкою дискусією щодо компромісів, детальних планів виходу або альтернативи створенню трильйонів доларів, щоб утримати процентні ставки на кілька сотих відсотка.

Вони зададуть питання, чому невисока компенсація між обсягами готівкових коштів та обсягом нових інвестицій не розглядалася як свідчення збільшення громадськості попереджувального попиту на готівку, що означало б, що збільшення інвестицій вимагало більш безпосереднього втручання.

Щоб бути справедливими, необхідно сказати те, що багато центральних банків з ринковою економікою, що розвиваються, довгий час здійснювали макропруденційну політику, що спрямована на виявлення та оцінку системних ризиків для фінансової стабільності та вжиття заходів щодо мінімізації цих ризиків. Резервний банк Індії вже давно використовує безліч дискреційних обмежень на банківське кредитування на ринку житла або інших секторах. Це рішення було прийняте більше в розвинених країнах, де центральні банки дійшли до висновку, що немає сенсу намагатися передбачити фінансові ринки.

Візьмемо приклад політики подолання валютної кризи урядом Ісландії. Контроль над капіталом мав дещо несподіваний та непередбачуваний наслідок, що дозволило уряду передати ресурси з капіталів банків до домогосподарств та уряду. Після виборів навесні 2013 року новий уряд в Ісландії запровадив податок у розмірі близько 4% ВВП на маєтки банкрутів. Потім податкові надходження використовувались для фінансування загального звільнення від боргу.

Кілька тижнів тому урядом Ісландії було прийнято законодавство, яке встановило податок у розмірі 31% на садиби збанкрутілих банків, що дозволило кредиторам виходити з того, що залишається. Кредиторам надано час до кінця року, щоб досягти врегулювання відносин з комітетами з питань розрахунків та зробити внески до уряду, дещо менші, ніж встановлена сума податку. Очікувані надходження складатимуть близько 80% вартості активів в національній валюті та таким чином запобігатимуть виникненню проблеми з платіжним балансом. Як побічний ефект борг центрального уряду може впасти на 30% ВВП. Позиція чистої інвестиції Ісландії також покращиться і, в кінцевому підсумку, не буде гіршою, ніж у 2003 році, коли банки були приватизованими.

Аналізуючи дану інформацію, можна зробити висновок, що лише злагоджена та добре узгоджена робота уряду, центрального банку а також безпосередньо бізнесом, дозволить здійснювати ефективну політику щодо подолання валютних криз.

Висновки

В роботі виявлено чинники та механізми поширення кризових явищ на глобальному ринку. Запропоновано комплекс ефективних заходів для зменшення гостроти валютних криз та подолання їх наслідків.

За результатами проведеного дослідження можна зробити такі висновки. Валютні кризи є широкомасштабним та глобальним явищем, яке має місце як і в країнах з розвинутою економікою так і в країнах з економікою, що розвивається. Валютна криза може виникати з кількох причин, включаючи наслідки фінансової кризи або фіскальної кризи, або, у деяких випадках, лише на основі очікувань, таких як банківський пробіг.

Механізми виникнення й поширення кризових явищ на фінансовому ринку зводяться до:

1) значного дефіциту поточного рахунку платіжного балансу та його подальше зростання в умовах падіння світових цін на металопродукцію поєднуються зі скороченням припливу прямих, портфельних та фінансових інвестицій;

2) погіршення фінансового стану підприємств-експортерів обертається для економіки загостренням ситуації на валютному ринку, скороченням дохідної частини бюджету та виникненням труднощів з обслуговуванням зовнішніх позик і внутрішніх банківських кредитів підприємствами реального сектору;

3) зниження курсу національної валюти за наявності значних валютних дисбалансів у банківському секторі, зменшення реальних доходів населення і наростання негативних тенденцій у сфері виробництва виливаються в істотне погіршення якості банківських активів, а вилучення внутрішніх депозитів та зменшення доступності зовнішнього фінансування – у звуження пасивної бази банківських установ.

Проте існує багато можливих рішень щодо валютної кризи, в тому числі безліч запобіжних заходів, які можна вжити. Після аналізу причин фінансової кризи можна винести низку заходів щодо зменшення її гостроти:

- у міру поглиблення кризових явищ, коли рефінансування центральних банків не матиме стабілізуючого ефекту, а вилучення депозитів із банківської системи триватиме, виникне потреба у наданні урядом спеціальних гарантій кредиторам і вкладникам банків – бланкових гарантій, які матимуть обмежений період дії та поширюватимуться на операції життєздатних банків; зобов'язання уряду щодо гарантування майнових прав вкладників і кредиторів банків повинні бути зафіксовані законодавчо, що сприятиме відновленню довіри громадськості до банківської системи і стабілізації фінансування банків у процесі їх реструктуризації;
- у випадку розгортання повномасштабної фінансової кризи уряд даної країни за підтримки урядів основних міжнародних кредиторів має ініціювати процес реструктуризації зовнішніх боргів корпоративних постачальників шляхом їх пролонгації на 3-4 роки за ставками, під які було надано первісні позики.

Криза – це реальна можливість й необхідність кардинальних реформ, здатних забезпечити прискорений кількісний та якісний розвиток економіки у майбутньому. І думати про це майбутнє необхідно вже сьогодні.

Список використаної літератури:

1. Юрчишин В. Валютна політика країн з перехідною економікою: Навч. посібник. – К.: Вид-во УАДУ, 2001. – 28 с.
2. Монтес М. Ф., Попов В. В. «Азиатский вирус» или «Голландская Юрчишин В.В. Валютні кризи ; монографія / В.В. Юрчишин. – К. : УАДУ при Президентіві України, 2000. – 204 с.
3. болезнь»? Теория и история валютных кризисов в России и других странах: Пер. с англ. – М.: Дело, 1999. — 136 с.
4. Рудый К. Финансовые кризисы: теория, история, политика / К. В. Рудый. – М.: Новое знание, 2003. – 399 с.
5. Банківський фінансово–правовий словник–довідник ; ав. упоряд. Л.К. Воронова. – К. : АСК, 1998. – 288 с.
6. Козюк, В. Валютні резерви в умовах глобальної фінансової кризи та у посткризовій перспективі / Віктор Козюк // Вісник Національного банку України. – 2010. – № 10. – С. 59-65.
7. Рейнхарт, Кармен М. «За умовчанням - валютні кризи та суверенні кредитні рейтинги»: Економічний огляд Світового банку - М.: Дело, 2002.- 151-170.
8. A Euromoney Institutional Investor Company— [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.ceicdata.com/en>

9. The Balance — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.thebalance.com/>
10. Krugman P. Currency crisis. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://web.mit.edu/krugman/www/cribeб.html>.